

Łufoj

*

Przi potocku siedziola Marysia. W ogóle nie cuła zimna omsonego kamiynia. Śmutnymi łoczami pacyła kasik w dol. Łzy kapoty jyj po polickak. Kieby kto na niom tyroz popaczył, to by mu syrcie z żolu pynkło. Słońce sie po niebie kuloło, a una dalij siedziola, casym pół dnia, casem coły, a casym ino godzine, różnie. Dopiro kie miała łocy suchuśkie, s kamiynio wstoła, twaz w potocku łobmyła. Klencała na bzeгу i spoziyrała na swojom zarózwionom twazycke. Woda pienila sie i sumiała głośno.

– Co mi mówis górski potocku?

– Ze juz cas do chyza is – Maryś usłysała za plecami znajomy głos. To był Waldek, jyj chłop.

– I co w tyj chałpie byde robić, kie una pusto?! Nik na mie nie ceko – zeżliła sie Marysia i łzy zaś popłynęły jyj po polickak kie ten potocek, co koło niygo stoli.

– Jo zem w niyj jes i cekom na ciybie.

– Wis, ze nie ło tym godom.

– Nie godoj juz nic.

Waldek pztulił Marysie i cekoł jaz sie nazod łuspokoi. Słońce cheloło się ku zachodowi i cyrwonymi promiyniami spoziyrało miendzy dzywami, a uni tak stoli w milceniui i ino górski potocek sumioł głośno. Kie sie zaceło émić, posli do chyza.

– Jutro juz byde rada, Waldecku – godo Marysia. – Dzis żol i lankor, jutro śmich.

Waldek łusmiechnoł sie lekutko. Dobze wiedzioł, ze Marysia sie bydzie jutro łusmiechać, ino jyj łocy bydom coraz smutnijse. Nieweseli tyż legli spać. Waldek ino głowe na piernatach położył, juz łusnoł. Nic nie jes w stonie, chłopa od spania powstrzymoć. Eh... A Maryś lezała, pacyła w powale i ni jak, spać ni, mogła.

Była młodo, ledwo trzidzieści wiosen mioła. Lico kraśne, długi, corny warkoc, chłopa dobrogo, chałpe piknom, gazdostwo swoje. Nicego jyj w zyciu nie brakowało, próc jednego. Siedym roków po godach, a jesce dziecka nie mieli. Marysia razem z Waldkiem, codziń sie modlili o dzieciontko. Cinżko zlicyc ile Zdrowasiek i Ojcenaszów zmówili. Na mse nie roz doli, i to do paru kościołów. Do Rykwałdu, do Prziłenkowa, nawet do Zywca, a dziecka kie nie było, tak nie było. Co misionc Marysia chodziła krziceć nad potocek.

Minęło lato, potym jesień, az w końcu przisła zima. Marysi znowu z żolu ścisakało syrcie i posła nad potocek. Nie krzicała, bo juz nie mioła cym. Przikucła na bzeгу i pacyła kie

wodzicka płynie pod cinkim lodem. Potocek sumioł kie zwykle. Marysia słuchała tygo sumu.

– Co mi mówis górski potocku? – spytoła jak zwykle.

– Łufoj...

Marysia rozejzała sie dookoła, ale widoć ino una była w lesie, kto tyż do niyj godoł?

– Jes tu ktosik?

– Łufoj i cekoj... – zaś powidzioł głos.

Maryś jaz uklynkła. Nikogo ni ma, a słychoć kie godo, dyć to musi być som Pon Jezus. Znok krziza łucuniła staronnie, a potym posła ku chałpie. Widzioła, co mo robić.

Zaś się rok łobrucił, ale tyn był inny łod pozostałych. Lepsy, choć dziycka dalij nie było. Marysia z Waldkiem łufoli i cekoli. Modlili sie, na mse dowoli i cekali. A kie Marysi było źle to sła nad potocek i słuchała kie sumi. Przipominała se kie usłysała świnty głos, a czasem to sie jyj widziało, ze zaś go słysy.

I w końcu przised dzień wilkiyj radości. Marysia sie domyśloła ze cosik jes na zecy, polecioła pyndem do akuserki Zuzanki, a Zuzanka jyj godo jako jes: bydzie dziycko. Marysia sie pocuła kieby skrzydła mioła. Kieby sie nie boła ło dziyciontko, to by biegiem ku chałpie lecioła. Sła pomalušku. Rynce trzymała na bzuchu i ni mogła przestoć sie łusmiechać.

Skrynciła do kościoła. Pzed msom jesce była kupa casu, i w środku nie było ani jydnyj dusycki. Minyła syćkie łowki i łuklynkła zaroz pzed łoftazem. I tak kyncała, cicho godajonc dziynkcynienie. Nawyt nie obocyła, kie ludziska na mse sie zacli schodzić. Dopiro kie ksiondz, na łoftoz, wysed to sie łockła. Pzeklyncała caluśkom mse. Cuła kie się pacom na niom syćcy, kieby jyj chroboki po plycak łążyły.

Tyroz sie skuńcy łobgadywonie. Skuńcy sie pokazywonie palcami. Ni bydom juz godać, ze ik pokarało. Marysia se przypomniola kie chodziła po kolezankak i kazde patzanie do kolebki sie kuncyło płacem, kie dzieywki w dziedzinie godały ze wtóro jes przy nadziei, a łuna podchodziła to zaroz cisa była. Walnie ludzi ik załowało. Współculi im nieścienścia, ale byli i inni. Maryś widzioła dobrze kie ik po pijoku w karcmie łobśmiwali, ze una nie baba, a Waldek nie chłop, ze nie widziom po co łózeko jes. Łoj, skuńcy sie juz to gupie cłece godanie.

Marysia przisła do chyza, siedła przy piecu i tak sie zamyśliła, ze ani nie dopacyła, kiedy Waldek wsed do cornej izby. Zaroz pomiakowoł ze sie cosik stało, bo jyj twaz jakosik tak inaceyj wyglondoła.

– Maryś, jes ci cosik? Choro ześ jes?

- Zdrowo kie kuń,.
- A bo cosik inacyj wyglondos.
- A bo przy nadziei zem jes.
- Przy cym?
- No przy nadziei.

Waldek pytał, kieby nic nie rozumioł, a mine to mioł cinzkom do łopisanio.

- Znacy, dzicko mos w bzuchu?
- Nojści w bzuchu, a ka mom mieć?

Waldek jak stoł, tak siod, bo mu sie corno przed łocami zrobiło. Marysia siedła koło niygo.

- Maryś, a pywno ześ jes? – spytał telepiocym głosem.
- Pywno, pywno, juz zem u Zuzanki była.

Wtedy Marysia pirsy roz widziola, kie Waldek sie pokrzycoł.

Kie juz syckim powidzieli to była wielko radoś w dziedzinie, a najwiynkszo w rodzinie. Teroz trza było ino pocekać do rozwionzanio. Co kwile ktosik przichodził do ik chałpy z darami. A to kuzyni z zecami po swoik dzieciak, a to ciotki z becikami, wujowie z kolebkami, krzesno pieluski przinosła, nawyt łobcy z drugigo kuńca Jeleśni przinosili cosik dlo łoseska. Tak sie tyk zecy nazbirało, ze kumora pyłno była i jesce pół biołej izby zajynte. Mieli trzi beciki, koszulinek całom śkrzinie, drugom pieluchami wypylionom, dwie kolebki z piezynkami. Jesce pyłno worków jutowyk, co to nawyt nie wydzieli co to w nik majom...

Tokie nojfajnijse zecy to se Marysia łodłozyla w jednyj śkrzini, a reste myśloła na razie na izbe ciepnonc, a potom to rozdo kie dziycko podrośnie.

Bzusek był coroz łokronglejsy, a Marysia coroz weselso.

Przisała raz do niyj Zuzanka, zapytoć, kie sie cuje. Popacyła na bzuch, zbadala, nawyt metra kawickigo wziena i bzuch zmiezyła. Marysia z Waldkiem to sie juz boć zaceli, bo jakosik to cudacnie wyglondolo.

- Zdoje mie sie Maryś, co bydzies mieć dwojacki – godo Zuzanka.

Dobze, ze Waldek siedzioł, bo by na pywno nie ustoł, a i tak, go na tym kzesle tyrpło. Kie akuszerka posła, wysed nad izbe i ściongoł te zecy, co mu je Marysia kazoła wynieś. A krzycoł przy tym! Z radości ocywiście. I tak stały w białej izbie, dwie kolebki i dwie śkrzinie z kosulinkami i pieluskami. Marysia na nie pacała i sie śmioła, bo sie jyj przypominało, kie sie martwiła, co z nimi pocnie, a tu sie łokozało, ze syćko sie przido.

Przised dziyń rozwionzanio. Zuzanka sie uwijoła kie w łukropie. Ale syćko sło dobre. Pirsy haśnik, drugi tyż haśnik. Nagle akuszerka, jaz bioło sie na twozy zrobiło i godo do Marysi:

– Maryś, ka mos koszulinki? Bo jesce jedno bydzies mieć.

– Jesce jydno? Ni dom rody...

– Dos rode.

I Maryś doła rode i urodził sie tzeci haśnik. Trzi haśniki na roz... Jasiiek, Stasiiek i Tomasek. Trza było jesce jydnom kolebke dołożyć do izby. Dziwowali sie ludziska na dziedzinie, jako to sie podziolo, ze jaz trojacki sie Marysi i Waldkowi łurodziły? Ale to jes nic, bo za rok sie dziwowali jesce bardziyj, bo sie im łurodziły trzi dziewczuski. Basieńka, Kasieńka i Gosieńka...

Różne zecy potym ludzie godali, bo ludzie juz tak majom, ze godać musom. Marysia i Waldek jedno syćkim godali: ze syćko co majom, majom łod Boga. Codziń Panbóckowi dziynkowali za kazdom pocieche, a w miyjscu, co Marysia łuslysoła świnty głos, Waldek piyknom kaplicke przy potocku postowił i polił hań jednom setnom świcke dla Nojwyzsego, trzi świcke dla swoik haśników, trzi dla swoik dzieywek i trzi tak na wselki wypodek.

*